

Excursió per la Garriga

El dia 4 de maig vam anar a fer una excursió per la Garriga. Primer vam anar a l'estació de tren, on vam observar una roca que es diu granit, que al tocar-la es com si es desfés. També vam saber l'altitud sobre el nivell del mar, que és de 262,4 m, perquè ho posava en un rètol i vam mesurar la pressió atmosfèrica amb altímetre basat en un baròmetre i també el vam calibrar.

Més tard vam anar cap a la plaça de l'Església i vam observar que allà els metres sobre el nivell del mar havien disminuït una mica (255,9 m.). També vam reconèixer arbres de fulla perenne, com el xiprer o la magnòlia. També vam veure moltes orenetes cua-blanca, les orenetes són una mica més grans que un pardal però no tant grans com un falciot, però les orenetes cua-blanca en concret es denominen així perquè tenen la cua blanca tal com diu el nom. Com que fan els nius a les vores de les teulades i n'hi havia moltes per allà vam poder veure com entraven al seu niu per donar menjar a les cries (menys una que a dins del niu hi havia un *pardal-okupa*, que no la deixava passar). També vam veure coloms, un gos i algun pardal. Se sentia poc soroll, ja que només passaven per allà els vehicles de comerç.

Després vam anar a la plaça de Can Dachs on vam veure més orenetes cua-blanca, però sobretot una cosa que em va cridar l'atenció va ser que a sota la teulada de Can Biset vam comptar 127 nius d'oreneta cua-blanca. També vam veure falciots. Els falciots són uns ocells tots negres, més grans que les orenetes, i que volen molt més alt per caçar mosquits, encara que com que volen més amunt es veuen més petits. Però no vam veure orenetes comunes, segons el dossier és normal ja que són campestres. Per completar el dossier ens vam asseure a davant d'un *Gynkgo biloba*. Un *Gynkgo biloba* és un arbre que només té un sexe és a dir és unisexual (el de Can Dachs és femella). També te unes fulles molt estranyes i divertides, ja que són en forma de ventall, té el pecíol llarg i la part posterior una mica lobulada. Quan estàvem a mitja explicació ens va venir una olor a macarrons boníssima, suposo que algú devia dinar macarrons aquell dia. També se'ns va posar a ploure mentre feia sol, va ser un fet estrany i divertit.

Vam observar que abans i després de travessar el pont hi havia algunes diferències:

- Hi havia menys llum
- Hi havia molts més ocells
- La humitat era molt més elevada
- Les fulles eren més verdes

Un cop vam arribar al pi, vam esmorzar les dues classes juntes i vam observar que hi havia molta lluminositat, poca humitat, i gran part de la vegetació era de color verd claret. També vam veure que la capçada del pi pinyer té forma com de paraigües. Vam distingir alguns arbres autòctons i també alguna espècie al·lòctona (espècie no autòctona) com l'eucaliptus una figuera i un cedre. L'eucaliptus algú l'ha plantat i els altre dos també, allò devia ser el jardí d'una casa abans.

Al solell com que hi toca més el sol la temperatura a les 11:05 era de 20,5° C i hi havia un 50% d'humitat i en canvi a les 12:50 (quan vam marxar) la temperatura era de 25,9°C i hi havia un 39% d'humitat. També vam observar que al solell les fulles de les plantes són més petites que a la obaga perquè així no perden tanta aigua.

A la obaga vam arribar a les 11:00 i vam observar que la temperatura era de 17,7 °C i hi havia un 69% d'humitat i en canvi a les 12:50 (quan vam marxar) la temperatura era de 21,3°C i hi havia un 57%. Les fulles a la obaga són més grans que al solell perquè com que no els toca tant el sol no perden tanta aigua.

Una cosa que vam observar va ser que l'alzina i el roure tenen les fulles més grans i més fosques a la obaga.

Al solell vam observar el pi pinyer. El pi pinyer té fulles perennes d'una mida aproximada de 0,2 cm, no té pèls i fa pinyes, de les pinyes en surten pinyons i els pinyons es poden menjar, no són bords com els del pi blanc. També vam veure el garric, que és un arbust, la seva fulla no deu fer més d' 1 cm i el revers és com d'un color verd pàl·lid no té pèls i té petites punxes.

A l'obaga vam reconèixer la rogeta, és una planta enfiladissa de fulles perennes normalment tenen quatre fulles (aquell dia en vam trobar una que en tenia cinc, era una mutació) que mesuren aproximadament uns 1,2 cm, com que és una planta enfiladissa a les vores de la fulla i a la tija hi té uns pèls que enganxen molt, el seu anvers és de color verd clar. També vam

veure l'heura, que també és una planta enfiladissa amb fulles d'uns 7 cm aproximadament. També té pèls per poder-se enganxar als arbres (de fet són arrels aèries), té el revers de color verd més clar i la Gina es va endur mitja planta a l'hora d'agafar la fulla.

A la Garriga tenim el clima Mediterrani cosa que fa que:

- Les fulles són petites i amb poca aigua, es per això que és molt difícil que es congelin
- La majoria dels estomes de la planta es troben al revers de la fulla.
- Hi ha fulles amb molts pèls, com el roure
- I hi ha plantes sense fulles i amb tiges transformades en espines, com la gatosa.

Aquesta excursió va estar molt bé, em va agradar molt buscar i representar la planta en grups. Em va fer molta gràcia quan em van explicar que un company s'havia quedat encallat al bosc, i no em va agradar gens que quan vam seure a terra per esmorzar hi havien formigues per tot arreu i t'anaven pujant per les cames (i a mi les formigues no m'agraden gens!!) encara que clar estàvem al bosc i és normal que passin aquesta mena de coses... Va ser molt divertit quan vam trobar tot aquell pèl, que pensem que era la pell d'un toixó. I també quan ens vas ensenyar aquell somier...

Fulla Ginkgo biloba

Oreneta Cua-blanca

CLARA BONET

Falciot

Pi Blanc

Fulla de Roure

Eucaliptus